

**THE EFFECTS OF GROUP COUNSELING ON LONELINESS
IN THE ELDERLY**

KINGKAEW SANGSAWANG

With compliments
of

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล
.....

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENTS FOR
THE DEGREE OF MASTER OF NURSING SCIENCE
(PSYCHIATRIC AND MENTAL HEALTH NURSING)
FACULTY OF GRADUATE STUDIES
MAHIDOL UNIVERSITY**

2002

ISBN 974-04-2191-1

COPYRIGHT OF MAHIDOL UNIVERSITY

TH

K542

2002

4237820 RAPM/M: MAJOR: PSYCHIATRIC AND MENTAL HEALTH
NURSING;

M.N.S. (PSYCHIATRIC AND MENTAL
HEALTHNURSING)

KEY WORDS : GROUP COUNSELING / PERSON- ENTERED/
LONELINESS /ELDERLY

KINGKAEW SANGSAWANG: THE EFFECTS OF GROUP
COUNSELING ON LONELINESS IN THE ELDERLY. THESIS ADVISORS:
TITIWONE THUMAPIROJ, M.Ed., YUWADEE LUECHA, Ed.D. 114 P.
ISBN 974-04-2191-1

This quasi-experimental study aims to determine the effects of group counseling on loneliness in the elderly.

Rogers' person-centered counseling theory was used as the conceptual framework for this study. Based on the protection of patients' rights, the purposive sample comprised 39 elderly people recruited at Ladyao District Nakhonsawan Province, between June and July 2001. The inclusion criteria were the elderly who (1) were 60 years of age and over, both male and female (2) were not disoriented in time, place and person and could correspond with , communicate, and understand the phraseology in the interviews and during participation in group counseling, (3) did not participate in any other group counseling, (4) were not severely ill and their physical condition was fit enough to enable them participate in the group counseling and (5) they agreed to participate in this study. The sample was divided into an experimental and control groups, with 19 and 20 subjects in the experimental and a control groups, respectively. The experimental group participated in group counseling twice a week for four weeks, Each session took about 1½-2 hours. The control group did not participate ingroup counseling. The loneliness score was measured twice by the UCLA Loneliness Scale (1980). The first measurement was taken before group counseling. The second measurement was taken at the end of the last group counseling session. Data were analyzed with the SPSS/FW program by descriptive statistics and analysis of covariance (ANCOVA).

The result showed that the mean score for loneliness in the experimental group after participating in group counseling was statistically significantly lower than the control group ($p < .001$).

Therefore, the effect of group counseling could be applied to reduce loneliness in the elderly who lived in the community. This research suggests further study on the effects of group counseling on the reduction of loneliness in other groups of the elderly.

4237820 RAPM M: สาขาวิชา: การพยาบาลจิตเวชและสุขภาพจิต; พย.ม.

(การพยาบาลจิตเวชและ สุขภาพจิต)

กิ่งแก้ว แสงสว่าง: ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อความร่าเหวของผู้สูงอายุ (THE EFFECTS OF GROUP COUNSELING ON LONELINESS IN THE ELDERLY) คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์: จูติวิทย์ ชรรวมไพโรจน์, กศ.ม.(การแนะแนว), ชวดี ภาษา, กศ. ด. (การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร), 114 หน้า ISBN 974-04-2191-1

การวิจัยทดลองครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อความร่าเหวของผู้สูงอายุ โดยใช้ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบผู้รับบริการเป็นศูนย์กลางของ คาร์ล แรนซัม โรเจอร์สเป็นกรอบแนวคิด โดยยึดหลักการพิทักษ์สิทธิ์และการเซ็นยินยอมเข้าร่วมงานวิจัยก่อนดำเนินการเก็บข้อมูล กลุ่มตัวอย่างจำนวน 39 ราย คัดเลือกจากผู้สูงอายุในตำบลลาดยาว อำเภอลาดยาว จังหวัดนครสวรรค์ ทำการศึกษาระหว่างเดือนมิถุนายน ถึง เดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2544 โดยมีคุณสมบัติตามเกณฑ์กำหนดคือ (1) อายุ 60 ปีขึ้นไปทั้งเพศชายและเพศหญิง (2) การรับรู้เกี่ยวกับเวลา สถานที่ บุคคลปกติและสามารถสื่อสารได้อย่างถูกต้อง (3) ไม่เคยเข้าร่วมกลุ่มให้คำปรึกษาอื่นๆ (4) ไม่มีอาการเจ็บป่วยรุนแรงและมีสภาพร่างกายที่ไม่เป็นอุปสรรคในการเข้าร่วมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม (5) ยินดีเข้าร่วมในการวิจัย แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลอง 19 คน กลุ่มควบคุม 20 คน กลุ่มทดลองได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม สัปดาห์ละ 2 ครั้งทุกวันอังคารและวันพฤหัสบดีครั้งละ 1½ - 2 ชั่วโมงเป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ในขณะที่กลุ่มควบคุมไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ประเมินคะแนนความร่าเหว 2 ครั้ง จากแบบวัดความร่าเหวของมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย แห่งเมืองลอสแอนเจลิส (UCLA Loneliness Scale) วัดครั้งแรกก่อนการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และครั้งที่ 2 หลังสิ้นสุดการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ข้อมูลถูกนำมาวิเคราะห์ด้วยสถิติบรรยายและการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/FW

ผลการวิจัยพบว่า ผู้สูงอายุที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มมีคะแนนความร่าเหวต่ำกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) ดังนั้นผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มสามารถลดความร่าเหวของผู้สูงอายุในชุมชนได้และควรทำการศึกษาถึงผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อการลด ความร่าเหวในผู้สูงอายุกลุ่มอื่นๆต่อไป